

Zondag 24 april

Beloken Pasen. – C-jaar

Hand 5, 12-16; Joh 20,19-31

Vandaag worden we samen met de leerlingen een beetje op onszelf teruggeworpen.

Het is eigenlijk een nogal overrompelend gebeuren en dat kost tijd om goed te beseffen wat ons is overkomen. We zijn niet alleen. De leerlingen zijn nog totaal ontredderd. Eerst zien ze voor hun ogen dat Jezus wordt gevangengenomen en ter dood veroordeeld. Van ellende en ontzetting vluchten ze allemaal weg. Als hij dood en begraven is, zoeken ze elkaar stiekem weer op en ze sluiten zich angstig op om hun eigen falen te verwerken, hun eigen wonden. Wel komen de vrouwen zeggen dat Jezus leeft en dat het graf leeg is. Maar dat veroorzaakt nog meer schrik en ongeloof.

Maar Jezus *is* opgestaan, gesloten deuren houden hem niet tegen. Ineens staat Hij in hun midden en zegt 'Vrede zij met jullie'. En Hij toont wie Hij is. Zijn wonden zijn de zichtbare littekens van zijn sterven. Maar niet de dood heeft het laatste woord. Opgestaan zegt Hij: 'Ik ben het!'. En Hij geeft daarbij zijn Geest die hen geneest en hen alles wat Hij heeft gezegd in herinnering brengt.

Thomas was er niet bij. Hij liet zich niet angstig opsluiten. Zijn nieuwsgierigheid wint het van zijn angst. Hij trekt de stad in. Wellicht op onderzoek uit, om te horen wat er gezegd wordt? Om te kijken of het graf echt leeg is? Hij kan het verhaal van zijn medeleerlingen niet geloven. Zijn het geen hallucinaties van uitgeputte, angstige mensen?

En toch legt Thomas de vinger op de wonde, om het met zijn eigen woorden te zeggen. Jezus kan Jezus niet zijn, de Messias, als Hij niet heel de weg van ons menszijn is gegaan. Van geboren worden tot en met sterven. Zijn wonden zijn de tekens van Jezus' solidariteit met ons mensen tot in lijden, afwijzing en dood. Hij is niets van ons menszijn uit de weg gegaan. Hij daalde af tot waar het kwaad woekert en de mens tot monsters verwingt.

Zoals we plastisch zeggen in de geloofsbelijdenis: Hij is nedergedaald ter helle. Tot in de diepste afwijzing van Gods liefde, is Hij de Liefde Gods komen zijn, om te redden wat verloren was.

Een week later is Thomas er wel bij als Jezus in hun midden staat en hen zijn vrede wenst. 'Thomas, kom hier en raak mijn wonden aan'. Thomas ziet en gelooft; en getuigt: 'Mijn Heer en mijn God'. Van wonde naar verwondering.

Nu spreekt Jezus ons aan: 'Zalig die niet gezien hebben en toch geloven'. Wij hebben veel van Thomas die zoekend en twijfelend de impact van het Paasmysterie op zijn leven probeert te vatten.

We leven in een onzekere tijd. We zijn amper door de coronapandemie gestrompeld of het ondenkbare is gebeurd: in Oekraïne is het oorlog... We hebben de neiging om ons terug te trekken op onszelf en ons op te sluiten binnen veilige muren, het voor bekeken houden of er hopeloos van worden. Maar dit verhaal wil ons bemoedigen. Waar wij ons ook verbergen, Jezus komt bij ons binnen met zijn woord van vrede, zijn zelfgave van liefde. Wellicht zijn we te bedremmeld om het te vatten en willen we tastbare garanties zoals Thomas, om te kunnen blijven hopen. Misschien moet Jezus meer dan één keer langskomen voor we Hem durven zien in de lijdende mens die op onze wegkomt, getekend door het leven, vervolgd, afgewezen, vermoord. Maar, geroepen om op te staan!

Het is en blijft Blijde Boodschap, wonden die helen, liefde die leven doet. Die de hoop brandend houdt, hoe klein het vlammetje ook mag zijn. Ook ons zendt Jezus zijn Geest die ons doet uitbreken en getuigen dat Hij leeft. Hij nodigt ons uit om Hem zelf zichtbaar maken in ons eigen leven en in dat van anderen. Door zelf de liefde van de Verrezen Jezus uit te stralen. Dat zijn nabijheid vrede mag brengen in deze wereld. Zijn vrede zij met ons allen.

Arnold